

REPOLA-SEURA R.Y.

Repolainen 34

Jäsentiedote 1/2005

REPOLA – SEURA ry on perustettu 21.07.1985 Nurmeksen Bomballa pidetyssä perustamiskokouksessa ja rekisteröity Patentti - Rekisterihallituksen päätöksellä 29.05.1997, rek.nro 170100. Seuran toiminta-alueena on koko Suomi. Yhdistys toimii repolaisesta kulttuurista kiinnostuneiden henkilöiden ja yhteisöjen yhdyssiteenä sekä vaalii Repolan seudun karjalaista kulttuuria ja perinteitä.

Yhdistyksen jäsenet voivat olla vuosi-, perhe-, ainais- tai kannattajajäseniä taikka kunniajäseniä. Vuosi-, perhe-, ainais- ja kunniajäseniä ovat yksityiset henkilöt. Kannattajajäseniä ovat oikeustoimikelpoiset yhteisöt ja yritykset.

Vuosi - ja kannattajajäsenet suorittavat vuosittaisen ja ainaisjäsenet kertakaikkisen yhdistyksen vuosikokouksen vahvistaman jäsenmaksun. Kunnia -ja perhejäseniltä ei peritä jäsenmaksua. Yhdistyksen yleisissä kokouksissa on jokaisella viisitoista vuotta täyttäneellä vuosi-, perhe- tai ainaisjäsenellä yhtäläinen äänioikeus.

Yhdistyksen jäseneksi haluavan hyväksyy hakemuksesta yhdistyksen hallitus.

REPOLA - SEURA ry täyttää tänä kesänä 20 -vuotta. Monenlaista ja -muotoista toimintaa on sisältynyt yhdistyksen elontapaleelle. Toiminta on myötäillyt ihmisen elämänkaarta. Aloitettiin nuorekkaasti - vapaina ilman virallisia sääntöjä ja niiden vaatimaa ”kuviokelluntaa”, kuten eräs aktiivi aikanaan osuvasti sanaili. Tuota aikaa moni yhdistyksemme seniorijäsen mieluusti haluaisi elää vieläkin. Sitten tuli aika ottaa tosissaan haaste Repolan historian taltioimisesta kirjaksi. Omat varat eivät riittäisi kunniakkaan ja jälkipolviakin velvoittavan urotyön toteuttamiseen.

Ulkopuolisen rahoituksen saamisen ehtona oli yhdistyksen rekisteröityminen. Silloin yhdistys eli keski-ikäistä, vireää ja luovaa sekä tuloksia tuottavaa ikäkauttaan.

Aunuksen Repola-kirja valmistui ja sen myötä seuran aktiivijäsenet ja muut pitkäaikaiset toimijat halusivat kunniakkaasti jo mittavan työn tehtyään, vetäytyä ansaitulle eläkkeelle. Valitettavasti mitalilla on aina kaksi puolta. Kun yhdistyksen kaikki voimavarat oli kohdistettava Anuksen Repola-kirjan valmistumiseen, jäivät jatkuvuutta tukevat toiminnat taka-alalle. Ihan ymmärrettävästi.

Paikallaan lienee kysyä: ”Maksammeko nyt aktiivisten yhdistystoimijoiden katoa siksi, ettemme tuolloin huolehtineet jälkikasvumme rekrytoinnista yhdistystoimintaan”? Oli miten oli, nyt olemme kuitenkin tyypillistä suomalaista yhdistystä piinaavassa tilanteessa. Olemme ukkoutuneet ja akkautuneet ’ilmaiseen kalakortti-ikään’.

Yhdistyksen ’nokka-henkilön’ vaaliin ei ilmoitaudu ehdokkaita. Hallintoon ei ole tungosta. Mielestäni nyt on aika, jolloin kaikkien jäsenten on syytä tiedostaa tilanne. Näin ei voi jatkua, jos haluamme, että Repola - Seura ry ei jää nimeksi yhdistysrekisteriin, joka elää tilastoissa mutta jonka toiminta on hengetön. Annammeko tietoisesti edeltäjiemme vuosikymmenten aherruksen ja taloudellisten uhrauksien mitä-töityä saamattomuuttamme, vai palaammeko vapaaseen menoon – lähtöruutuun. Toivoakseni emme! Karjalaiset esivanhempamme häpeävät haudoissaan, jos emme huolehdi heidän jättämästään meitä velvoittavasta perinnöstä nykyistä paremmin!

10.02.2005 La.Hu.

PUHEENJOHTAJALTA...hengenahdistusta

Arvoisat Repola-Seura ry: n jäsenet. Otsake voi tuntua teistä varsin oudolta.

Lienee siis paikallaan selittää sitä muutamalla lauseella.

Edellisessä jäsentiedotteessa, JOULU-REPOLAISESSA, pyysin hallituksen, sekä seuran jäseniltä ehdotuksia yhdistyksen keskipitkän aikavälin (KATTS:n) toiminta-suunnitelmaksi.

Ainoatakaan yhteydenottoa asian tiimalta en saanut.

Ei kilissyt puhelin eikä mailit viuhuneet sähköisesti. Joko yhdistys tai minä – tai molemmat – podemme kroonista hengenahdistusta.

Minulla oli lauantaina 19. 02. 2005 tilaisuus vaimoni siivellä osallistua HELlin Itä-Suomen piirin järjestämään nettikoulutukseen. Opettelimme tekemään piiriin

kuuluvien yhdistysten kotisivuja. Osanottajia saapui Varkaudesta jopa Kiuruvedeltä saakka. Osanottajista suurin osa oli ikäisiäni. Olin hämmästynyt, millä innolla ja tarmolla he asennoituvat koulutukseen. Kysyin itseltäni: ”Mikä heitä motivoi, mikä oli heidän primus motor`insa?” Eikä syytä ollut vaikea huomata. Se oli **oma asia** – omasta terveydestään huolehtiminen.

Repola-Seurakin on sairas, mutta se ei liene enää nykyisille toimijoille ja jäsenille **NIIN OMA ASIA**, että sen terveydestä olisi kannettava erityistä huolta.

Sen hengitys korisee, eikä loppu ole kaukana, jos sen ”terveydestä huolehtimiseen” ei tartuta täydellä tarmolla.

Myös minä olen sairas ja motivaationi toimia nurinpäin olevan kivireen vetäjänä on olematon. Näistä syistä minun on syytä jättää puheenjohtajan tehtävät terveimmille ja jaksavammille toimijoille.

Repolaa en kuitenkaan unohda, siellä matkatessani olen ollut onnellinen. Sieltä olen löytänyt esi-isieni Jumalan. Repolan avustamista jatkan yksityishenkilönä – ehkäpä jaksavampana ja terveempänä kuin nyt.

Toivon, että vanha karjalainen sanonta: ”Minä herra, sinä herra, kumpi meistä kontin kantaa” aktivoisi ne todelliset kontinkantajat toimiin, kun edelliset vastuunsa tunte-neet kontinkantajat ovat jo haudassa tai haudan partaalla.

Rohkenen esittää vielä toisenkin toivomuksen. Olen sen esittänyt ennenkin, kauan sitten. ”Anna keisarille, mikä on keisarin ja Jumalalle mikä on Jumalan.”

Repola-Seura ry kokoontuu vuosikokoukseensa Nurmekseen Hotelli-Ravintola Bomballe 09.04.2005. Vuosikokouskutsu on julkaistu myöhemmin tässä lehdessä. Te, joille Repola on muutakin kuin sana esi-isiemme suusta kuultuna, olette täten velvoitettuja saapumaan vuosikokoukseen ottamaan kantaa Repola – Seura ry: n kohtalosta. Jos se potee edelleen hengenahdistusta, se ei elä kauan. Sen elonkaari on teidän käsissänne. Tunne vastuusi ja kysy itseltäsi: ”Mitä sinulle merkitsee esi-isiemme Repola?” Jos vastauksesi on esi-isiemme uhrauksia kunnioittava, sinun paikkasi on vuosikokouspäivänä Nurmeksessa, Bomballa. Toivon, että teitä, näin ajattelevia on runsas joukko vuosikokouksessa. Nähdään Nurmeksessa!

Sotkuma 22.02.2005 Lauri Huotari

REPOLA-SEURA R.Y.

VUOSIKOKOUS 2005

ASIALISTA

Aika: lauantaina 09.04.2005. klo 15.00 alkaen

Paikka: Hotelli - Ravintola BOMBA, Suojärvenkatu 1, NURMES

Käsitellään ja päätetään toimintavuoden 01.03.2004–28.02.2005 asiat:

1. Kokouksen avaus
2. Järjestyminen
  - 2.1 Valitaan puheenjohtaja
  - 2.2 Valitaan pöytäkirjan pitäjä
  - 2.3 Valitaan kaksi (2) pöytäkirjantarkastajaa
  - 2.4 Valitaan kolme (3) äänenlaskijaa
3. Vahvistetaan äänioikeusluettelo
4. Todetaan kokouksen laillisuus ja päätösvaltaisuus
5. Vahvistetaan kokouksen työjärjestys
6. Esitellään
  - 6.1 Vuosikertomus toimintavuodelta
  - 6.2 Tilinpäätös ja tilintarkastajien lausunto toimintavuodelta
7. Päätetään
  - 7.1 Vuosikertomuksen hyväksymisestä
  - 7.2 Tilinpäätöksen vahvistamisesta
8. Päätetään
  - 8.1 Vastuuvapauden myöntämisestä hallitukselle
9. Päätetään
  - 9.1 Vuosijäsenmaksusta seuraavalle toimintavuodelle (hallituksen esitys 14 € / jäsen)
  - 9.2 Ainaisjäsenmaksusta (hallituksen esitys 180 €)
  - 9.3 Kannatusjäsenmaksusta (hallituksen esitys 100 €)
  - 9.4 Ainaisjäsenten vapaaehtoisesta tukimaksusta (hallituksen esitys 25 € / jäsen)
10. Päätetään palkkioista ja kulukorvauksista
11. Vahvistetaan
  - 11.1 Toimintasuunnitelma seuraavalle toimintavuodelle
  - 11.2 Talousarvio seuraavalle toimintavuodelle
12. Valitaan hallituksen puheenjohtaja seuraavalle toimintavuodelle
13. Valitaan
  - 13.1 Hallituksen jäsenet v. 2005–07 (Erovuorossa: Lasse Huotari, Jorma Huovinen ja Tuula Kilpeläinen)
  - 13.2 Hallituksen henkilökohtaiset varajäsenet v. 2005–07 (Erovuorossa: Leo Homanen, Ilpo Kantonen ja Seppo Pikarinen)
14. Valitaan kaksi (2) tilintarkastajaa ja kaksi (2) varatilintarkastajaa
15. Yhdistyksen 20-vuotisjuhlapraasniekka Repolassa 08.–12.07.2005
16. Muut mahdollisesti esille tulevat asiat
17. Kokouksen päättäminen

TOIMINTASUUNNITELMA TOIMIKAUDEKSI 01.03.2005 - 28.02.2006

1. JÄSENHANKINTA

Jäsenhankintaa jatketaan käyttäen apuna REPOLAINEN- jäsenjulkaisua ja yhdistyksen internet-sivuja.

2. HALLITUS

Yleistä

Hallitus toteuttaa yhdistyksen säännöissä mainittuja tavoitteita vuosikokouksen hyväksymällä tavalla ja laajuudessa.

Hallitus kokoontuu toimikautena 3...4 kokoukseen.

Toiminnan painopisteet

Tärkein tehtävä tulevalla toimintakaudella on yhdistyksen 20- vuosijuhlapraasniekan järjestäminen Repolassa 8.- 12.7.2005.

Praasniekkamatkan yhteydessä pyritään järjestämään:

- piirustuskilpailu ja uimakoulu Repolan koululaisille

Tavoite

Yhteistyön kehittäminen repolalaisten sukujen ja yhdistysten välillä sekä aktivoida Suomessa asuvia repolalaisia liittymään Repola Seura ry:n jäseniksi.

3. KOKOUKSET

Yhdistys kokoontuu vuosikokoukseen huhtikuussa 2005.

4. JULKAISUTOIMINTA

Hallituksen julkaisema REPOLAINEN – jäsentiedote ilmestyy 4 kertaa vuodessa. Sisältöä kehitetään ja monipuolistetaan.

5. MATKAT

Yhdistys järjestää yhteismatkan Repolaan 20 -vuosijuhlapraasniekkaan. Matka tehdään linja-autolla.

6. MUU TOIMINTA

AUNUKSEN-REPOLA -kirjan myyntiä jatketaan mm. Karjalan Sivistysseuran, Kirjavälityksen, Valamon luostarin ja Kirjastopalvelun kautta sekä yhdistyksen internetsivuilla, .

Yhdistys harjoittaa pienimuotoista tarvikemyyntiä, varastoa hoitaa taloudenhoitaja.

Kyykän harrastusta ylläpidetään ja elvytetään myös Repolassa.

Yhdistyksen jäseniä muistetaan merkkipäivinä mahdollisuuksien mukaan.

20.02.2005 HALLITUS

Kyöttiset Repolan runonlaulajasukua

Esipuhe : ” Repolan Omelien kylässä asusti Aunuksen maineikkain runonlaulaja Simana Olekseine Kyöttinen, Repolan tienoilla matkustaneelle M.A. Castrénille mainittiin Kyötiin Simana jo vuonna 1839 seudun kuuluisana laulajana. Simana jäi orvoksi jo 14 vuotiaana ja otti itselleen heti vaimon, jotta talon työt tulisivat tehdyiksi.

Bernerille ja Boreniukselle Simana kertoi v.1872 laulaneensa 40 vuotta aiemmin miehelle, joka osoittautui myöhemmin D.E.D. Europaeukseksi, Aunuksen kuvernementin ensimmäiseksi runojen suurkerääjäksi. Simana jätti runo- ja loitsutaidon pojallensa Konoille, synt. 20.02 tai (08).1851,

joka ei ollut aivan isänsä mittainen laulajana, mutta kohosi sentään Aunuksen parhaiden loitsijoiden joukkoon. Muiksi loitsutaitoisiksi Maiju Keynäs nimeää mm. Gauro Jyrgisen Muujärveltä, Miikkula Larinin, Tuulivaarasta ja Kuisma Lukkaren Kolvasjärveltä.

Konoi Kyöttinen, jonka elämänkaaren loppuvaiheita seuraamme jatkossa, meni naimisiin Domina Jyrgisen kanssa. Heille syntyi kolmesta lasta, joista kolme jäi eloon. Pojat Pekka ja Nikolai sekä tytär Akuliina, joka meni naimisiin Kolvasjärvelle Romanaisen sukuun. Pojat tulivat Suomeen 1920-luvun alussa, tytär lienee jäänyt rajan taakse.

Mieheksi vartuttuaan kohotti Kono Kyöttinen ahkeralla työllään kotitalonsa kylän vauraimmaksi. Isännän vieraanvaraisuus ja henkevyys kohottivat kaukaisimpiakin matkamiehiä poikkeamaan Kyöttisen kotitalossa. Ja tämä teki talon ja sen laulajatietäjä – isännän yhä laajemmin tunnetuksi ei ainoastaan Karjalassa, mutta myöskin Suomen puolella rajaa. ”*Kauas kuuluvi sanoma, ulos viestit vierähtävi*”.

Ei ole tiedossamme missä määrin Konoin isä, Simana tiesi ja taisi kertoa pojalleen ”muinaisia muisteloja, noita syntyjä syviä”, mutta Konoi-pojasta miehuusikään päästyään tuli vanhan runon laulaja ja taitava tietäjä, ”*josta viestit vierä suvehen, sai sanoma Pohjolahan*”.

Moni ”kiplehinen” tuli etsimään häneltä apua sairaudelleen ja monet vaivat Konoi paransikin. Ja tällä tavoin rauhallisissa oloissa ”*ajat edelleen menevät, vuoet tuota tuonnemmaksi*”.

Mutta viha ja vaino yllätti myöskin Karjalan rahvaan. Sen kansa taisteli maansa ja oikeuksiensa puolesta, mutta hävisi ja joutui maanpakolaisuuteen. Saman kohtalon alaiseksi joutui myöskin ukko-Konoi, kun Repola jouduttiin luovuttamaan Tarton rauhassa Neuvostoliitolle.

Runonlaulaja-vanhus asettui täällä Suomessa asumaan poikansa Pekan luo Lehmoon. Nyt runonlaulajaa tervehtimään ja laulattamaan riensivät kansan tietouden ja vanhojen runojen kerääjät. Useita runotoisintoja ja paljon vanhaa tietoutta onkin saatu Konoï Kyöttiseltä talteen. Helmikuussa Konoï siirtyi Lehmosta Kyminlinnan pakolaishuoltolaan. Hänen piti mennä Helsinkiin laulamaan Kalevalan 100-vuotisjuhlille, mutta hän oli niin väsynyt ja heikko, ettei hän jaksanut enää mennä. Kyminlinnan huoltolassa hän kuitenkin piristyi vielä siinä määrin, että kykeni matkustamaan vuoden -35 Sortavalan laulu- ja soittojuhlille laulamaan hänelle rakkaita runoja.

Ylevän patriarkallisella olemuksellaan ja harvinaisella hengenmehdillaan Kyöttinen sai koko elämänsä ajan osakseen suurta kunnioitusta ja arvonantoa.

Syyskuun 30 päivänä äkillinen aivohalvaus siirsi tuonilmaisiin Kyminlinnan pakolaishuoltolassa Karjalan pakolaisvanhuksen Konoï Kyöttisen, yhden rajantakaisen Karjalan viimeisistä runonlaulajista ja vanhan tiedon taitajista.

Kyöttisen suvun vielä elävistä jälkeläisistä olisi paljon kirjoitettavaa. Nämä eivät kuitenkaan ole tulleet yhtä kuuluisiksi vanhan kansan tietäjinä, mutta kylläkin liikemiehinä ja ennen kaikkea kotiseutunsa ja heimonsa asiain hoitajina ja sen puoltajina.

"Morzian sizorizeni , kabulehti, lagluo''abni, pies luzikkas luvussa, astiazi arvelussa, äij''abon pieniä kydyjä, pa''abl''ablo pieniä nadoja, asteies sevottajia, lugujen kavottajia."

Yllä olevat säkeet ovat Simana Kyötin "Häänäytelmän runosta Morsiustaloon tulovirsi", - sen viimeiset säkeet.

16.02.2005 LaHu

*****

Matkamiehen risti Repolan runonlaulajille

Repolan alueella asui runsaasti Aunuksen parhaita runonlaulajia. Omelien kylässä ehkä kaikkein kuuluisimmat olivat Simana ja Konoï Kyötti. Hovatta Kyötin, Simanan isoisän kerrotaan laulaneen runoja itse Elias Lönrot''abille. Myös muissa Repolan kylissä oli tuohon aikaan useita taitavia runonlaulajia.

Kyöttisen sukuseura on teettänyt matkamiehen ristin, joka pystytään tulevan kesän praasniekkamatkan yhteydessä Omelien Kyötinniemielle,

Repolan runonlaulajien muistoksi.

Matkamiehen ristiin tulee messinkinen laatta, joka paljastetaan ristin pystytyksen yhteydessä. Sukuseuran puolesta toivon, että mahdollisimman moni praasniekkamatkalla mukana oleva, olisi mukana tässä tilaisuudessa.

Poitsila 18.02.2005. J.K.

Taistelut Kuhmon suunnassa talvisodassa

Kuhmon korvessa 30.11.1939-13.3.1940 riehuneet kiivaat taistelut jäivät eriyistä tähän mennessä Suomussalmen ja Raatteen taisteluiden varjoon. Tämä ei ole oikein, koska Rastista valtakunnanrajalle ulottuvalla alueella taisteli kummallakin puolella sodan ”loppusuoralla” paljon runsaammin joukkoja. Myös puna-armeijan tappiot olivat noin kaksi kertaa suuremmat kuin Suomussalmella ja Raatteessa yhteensä. Pelkästään 54. Divisioonan tappiot olivat 44. Divisioonan tappioita suuremmat. Kuhmon suunnan mottitaistelu oli koko talvisodan toiseksi pisin. Vain Lemetin suunnan 18. Divisioonan ”Uomaan”- ja lännempänä ”Tienristeys”-motit tekivät vastarintaa 13.3. saakka. Kummallekin osapuolelle taistelujen lopputuloksesta tuli pettymys. Suomalaiset eivät kyenneet tuhoamaan kaikkia motitettuja joukkoja - kärsien samalla tuntuvia tappioita. Puna-armeijan Repolan voimaryhmä ei pystynyt murtamaan saartorengasta. Puna-armeijan ja maan johdon (Stalinin) katkeruus tästä syystä oli niin voimakas, ettei ketään motissa taistelleista sotilaista ja upseereista ole palkittu ainoallakaan mitalilla tai kunniamerkillä. Nykyään Moskovassa asuva ja talvisodassa Saunajärvellä taistellut kenraalieversti Dmitrij Krutskih, joka on Karjalan Rintaman veteraanien yhdistyksen puheenjohtaja, kertoi asiasta katkerana tämän kirjoittajalle. Venäläisessä tutkimuksessa Kuhmon taistelusta vaiettiin, eikä kukaan näytä tietävän siitä mitään. Tuskinpa Suomessakaan on oikeaa kuvaa tästä taistelusta

54. Divisioona

Rauhan aikana Kantalahdessa majoillut 54. Divisioona oli rakenteeltaan Vuoristo-divisioona, eli ns. kevyt yhtymä, jonka kolmessa rykmentissä oli vain neljä komppania kussakin, tavallisen rykmentin yhdeksän komppanian sijaan. Tulivoimaltaankin 54. Divisioona oli huomattavasti tavallista divisioonaa heikompi. Huolto tapahtui pääasiallisesti hevosilla, mikä pelasti miehet nälästä mottiaikana kun hevosia teuras-tettiin muonaksi. Poiketen muista talvisodan puna-armeijan yhtymistä, 54. Divisioo-nan miehet olivat hyvin koulutettuja talvioloissa ja yhtymä edusti Suomen oloissa puna-armeijan parhaimmista. Suurin osa miehistä oli hiihtotaitoisia lukuunottamatta täydennysmiehiä. Ennen sotaa 54. Divisioona luovutti sodan alkupäivinä Suomussalmen vallanneen 81. Rykmentinsä 163. Divisioonalle. Luovutettu rykmentti korvattiin 163. Divisioonan 529. Rykmentillä. Tällä ratkaisulla 9. AE pyrki pitämään talviso-dassa kummallakin suunnalla Karjalan oloihin hyvin koulutettuja 54. Divisioonan joukko-osastoja. Tästä toimenpiteestä johtuen yhtymän taisteluarvo laski tuntuvasti.

54. Divisioonan komentaja.

Sotilasuransa Puna-armeijassa sisällissodan rintamilla aloittanut prikaatinkomentaja (sotilasarvo, vastaa kenraalimajuria) Nikolai Andrianovit Gusevskij syntyi vuonna 1898. Ennen sotaa hän valmistui sota-akatemiasta. Talvisodan päätyttyä hän toimi puna-armeijan sota-akatemian yleisen taktiikan oppituolin vanhempana opettajana

8.10.1940 alkaen. Jatkosodan alussa hän oli Keskeisen Rintaman komentajan erikoistehtävissä 24.8.1941 alkaen ja katosi elokuussa 1941. Kenraalieversti Dmitrij A. Krutskihin tiedon mukaan hän teki itsemurhan saksalaisten piirittämässä motissa. Ennen sitä hän kertoi miehilleen mitä reittiä he pääsevät pois motista ja ilmoitti, ettei hän saa anteeksi esimiehiltään toista motittamista ja hänet varmaankin teloitetaan omalla puolella. Puheensa jälkeen hän ampui Mauserilla ohimoonsa.

Sotasuunnitelma

Sodan ensimmäisen sotasuunnitelman mukaisesti 54 Divisioona hyökkäisi 6.11.-39 muodostetun 9. Armeijan painopistesuunnalla Kuhmon kautta Ouluun, minne oli päästävä 22: ssa päivässä. Sinne käskettiin siirrettäväksi myös tammikuussa 1940 Raatteessa lyöty 44. Divisioona. Ennen sotaa luultiin, että molemmat divisioonat toimivat sodan alussa Erityisarmeijakunnan alaisina, joka antoi oman taistelukäskynsä vielä 6.11. ja 54. Divisioonan esikunta päivää myöhemmin. 44. Divisioona kuitenkin ei ehtinyt Kuhmon rintamalle. Taistelukäskyjen mukaan oikealla sivustalla, rajamerkin 661 alueelta, hyökkäsi painopistesuunnassa 54. Divisioonan 118. Rykmentti, 1/86. Tykistörykmentti, 58. Panssarituhoojapataljoonan kaksi joukkuetta, 92. Ilmatorjuntakonekiväärikomppanian joukkue ja 16. Pioneeripataljoonan kaksi joukkuetta, ensimmäisenä tavoitteenaan Korpisalmen lähellä oleva tie jatkaen siitä Kuhmoon.

Oikealla hyökkäystä varmisti rajamerkin 666 alueelta Kähkelään etenevä vahvennettu komppania.

Vasemmalta Tuulivaaran suunnasta rajamerkkien 646-647 alueelta hyökkäsi 163. Divisioonan 529. Rykmentti (ilman 3/529.R), 1./365. Tykistörykmentti (ilman yhtä patteria), 3./86. Tykistörykmentti ja 58. Panssarituhoojapataljoonan joukkue ensimmäisenä tavoitteenaan Nurmijärvi ja tämän jälkeen Nurmeksen valtaus.

54. Divisioonan vasenta sivustaa varmistivat rajamerkkien 617 – 618 alueelta Siki-vaaraan etenevät 3/529. Rykmentti, 365. Tykistörykmentin patteri, 58. Panssarituhoojapataljoonan joukkue, Rykmentin tykistön patteri ja 16. Pion. Pataljoonan joukkue. 54. Divisioonan toisena portaana hyökkäsi 337. Rykmentti, joka oli ryhmittynyt ennen sotaa Kolvasjärvelle. Divisioonan reservinä olivat 34. Ratsuväki-eskadroona ja 58. Panssarituhoojapataljoonan joukkue. 54. Divisioonan käytössä oli 24 suorasuuntaista 45 mm:n tykkiä, 48 kpl – 76 mm:n tykkiä, 12kpl – 122 mm:n haupitsia, 31 T-26 panssarivaunua, 15 ilmatorjuntakonekivääriä ja kolme U-2 lentokonetta.

Näinollen, 54. Divisioonan joukko-osastot käytännössä toimivat kolmessa, toisistaan eristetyssä suunnassa kykenemättä avustamaan naapuriaan tarpeen tullen.

Sodanjälkeisessä analyysissä todettiin edelläkuvattu 54. Divisioonan ryhmitys anteeksiantamattomaksi virheeksi, koska sen voimat olivat ”ripoteltuja” laajalla rintamalla ilman yhteyttä toisiinsa. Arveluttavinta oli 529. Rykmentin ryhmitys kauas painopistesuunnasta. Sodan aikana tätä väärää ryhmitystä jouduttiinkin

tarkista- maan siirtämällä 529. Rykmentti painopistesuunnalle. Tuulivaaran suunnalle rajamerkki 648 alueelle jätettiin vain yksi komppania.

54. Divisioona ylitti valtakuntien rajan aamulla 30.11. ja 3.12. mennessä se saavutti 118. Rykmentillään Alasjärven ja Saunajärven välisen kankaan, jossa se taisteli kolme päivää sitkeää vihollista vastaan.

Ainoastaan rintamahyökkäyksellä, ilman koukkauksia suomalaisasemia vastaan ja ilman riittävää tykistön tukea rynnäköinnyt 118. Rykmentti ja taisteluun liittynyt 337. Rykmentti kärsivät raskaita tappioita. Päätävällä 6.12. alkaneella rintamahyökkäyksellä ja viidellä komppanialla tekemällään koukkauksella vallattiin vihdoinkin em. järvikankaan alue. 337. Rykmentti saavutti 7.12. puoleen päivään mennessä tien Lotoriahon alueella.

9. AE antoi 8.12. taistelukäskyn n:o 4, jonka mukaan Erityisarmeijakunta ja Repolaan keskitettävä 44. Divisioona, 51. Armeijakunnantykistörykmentin kaksi haupitsipatteristoa ja 79. Panssaripataljoona jatkaisi Kuhmon valtauksen jälkeen Sotkamoon, Kajaaniin ja Kestilään. Vastassa olevat Kajaanin rajavartiopataljoonan yksiköt oli lyötävä, edeten 10.12. loppuun menessä tasolle Sotkamo-Nurmes, jonka jälkeen oli vallattava Kajaani. Tehtävän jälkeen 44. Divisioonaa oli käytettävä sota-toimiin Nurmes-Kontiolahti suunnalla.

Suomalaisten vastarinta Repolan suunnassa oli kuitenkin 10.12. mennessä tuntuvasti voimistunut. 54. Divisioonan kärjessä hyökännyt 337. Rykmentti lähestyi Rastijärveä, mutta vihollinen katkaisi tien eristäen 337. ja 118. Rykmentit toisistaan. 337. Rykmentti joutui taistelemaan puoliksi saarrettuna 22.12 alkaen. 54. Divisioonan vasemmalla puolella hyökännyt 529. Rykmentti, ilman yhtä pataljoonaa, saavutti 3.12. mennessä Nurmijärveltä noin 5-7 km koilliseen olevat asemat.

7.12. mennessä 529. Rykmentti valtasi asemien ensimmäisen linjan ja 11.12. toisen linjan, minkä jälkeen hyökkäys pysäytettiin suurten tappioiden vuoksi.

13.12. 529. Rykmenttiin liitettiin 44. Divisioonan 305. Rykmentin 2. Pataljoona ja muodostettiin eversti Nesmelovin komentama taisteluosasto. Taisteluosasto koukkasi vahvennetulla komppanialla pohjoisesta, ja saavutti alueen noin 3-4 km Nurmi-järveltä pohjoiseen. Noin 10 tuntia kestäneen mottitaistelun jälkeen komppania murtautui pistinrynnäköllä saarroksesta vain 13 miehen selviytyessä 529. Rykmentin yhteyteen, tappioiden noin 150 miestä. Tämän jälkeen 529. Rykmentti taisteli motitettuna.

9. AE: n klo 4.30. 11.12. antamassa taistelukäskyssä n:o 5 todettiin Armeijan joukkojen saavuttaneen rintaman Kuolajärvi, Suomussalmi, Nurmijärvi.

163. Divisioonan eteneminen Puolangan suunnalla tapahtui nopeammin kuin 54. Divisioonan hyökkäyksen eteneminen Kuhmon suunnalla. Stavkan edellisenä päivänä, 10.12. antamalla käskyllä n:o 0362, 9. Armeijan päätehtäväksi määrättiin Kajaanin ja Oulun valtaus. Lyhyempi matka Suomussalmelta Ouluun ja suomalaisten heikompi vastarinta siellä, pakottivat Stavkan ja 9. AE: n uudistamaan Armeijan hyökkäyssuunnitelman. 9. Armeijan painopistesuunta siirtyi armeijan keskustaan, Suomussalmen suunnalle.

44. Divisioona käskettiin keskitettäväksi Uhtualle, josta sen pitäisi edetä 163. Divisioonan perässä Puolankaan ja Ouluun. Sitä ennen kuitenkin ehdittiin marssittaa 44. Divisioonan 2./305. Rykmentti Kot'5fkomasta Repolaan 13.12. mennessä ja siitä edelleen Suomen puolelle. 54 Divisioonan käskettiin vallata Sotkamo 14.12. mennessä sekä tämän jälkeen Kontiomäki ja Kajaani. Erityisarmeijakunnan Esikunta siirtyi johtamaan 122. - ja 88.Divisioonien hyökkäystä 9. Armeijan oikealla sivustalla, minkä jälkeen 54. Divisioona operoi suoraan 9. AE:lle alistettuna.

337. Rykmentti hyökkäsi 13.12, työntäen Rastin lähellä olevat kaksi suomalaiskomppaniaa taaemmaksi ja lähestyi 14.12. Kuhmosta etelään noin 12 km sijaitsevaa järvikannasta. 337. Rykmentti ryhtyi valmistelemaan uutta hyökkäystä, mutta jo 22.12. se siirtyi lopullisesti puolustukseen. 118. Rykmentti taisteli teiden Kuhmo, Nurmi-järvi, Kuhmo, Hiilikko tienristeyksellä. 9. AE suhtautui sangen ironisesti 54. DE: n käyttämään termiin ”saarrostaaminen” ja käytti aina sulkuja tätä sanaa käytettäessä.

Stavkan päätöksellä 9. Armeijan komentaja, armeijakunnankomentaja (vastaa kenraaliluutnantin arvoa) Mihail Duhanov pantiin huonosta johtamisesta viralta 22.12. Hänen tilalleen nimitettiin tuleva marsalkka ja Stalingradin mottitaistelun sankari armeijakunnankomentaja Vasilij Tfuikov. 9. AE: ssa valmistui 26.12. klo 23.00 hyökkäyskäsky n:o 8, jonka mukaan 54. Divisioona jätti Tuulivaaran- Nurmijärven suunnalle komppanian varmistukseen valtakunnanrajan lähelle, keskittäen päävoimansa Korpisalmen suunnalle. Sinne siirrettiin 529. Rykmentti ja 44. Divisioonan 2./305. Rykmentti.

54. Divisioonan lähimmäksi tavoitteeksi määrättiin Kuhmon suunnalla olevien suomalaisjoukkojen lyöminen, minkä jälkeen oli vallattava Sotkamo. Tämä käsky tuli hetkellä, jolloin 54. Divisioona oli jo hyökkäyskyvytön. Yhtymä siirtyi lopullisesti puolustukseen.

Arkisto: Venäjän valtiollinen sota-arkisto (Moskova)

Talvisodan aineiston kokoelma:

- Puna-armeijan poliittisen hallinnon asiakirjojen kokoelma
- 9. Armeijan asiakirjojen kokoelma
- 54. Divisioonan asiakirjojen kokoelma

Kirjoittaja: **Juri Kilin**
Historian tohtori, Petroskoin Yliopiston professori

Edit: LaHu

REPOLAN TODELLINEN HÄTÄ

jatko-osa Repolaiseen nro: 27

1. Työpäivä Heti aamusta kävimme sairaalassa. Olin edellisellä Repolan matkalla 1,5 vuotta sitten toimittanut sinne kaksi täydellistä verensokerimittarin aloituspakkausta ja opastanut henkilökuntaa niiden käytössä. Niinpä tutut ihmiset olivat meitä vastassa. Käytävällä oli seinän vieressä pitkä jono sinkittyjä peltisankoja, jotka olivat täynnä kylmää vettä. Pahat aavistukset hiipivät mieleeni. Täällä on asiat vielä kurjemmin kuin edellisellä käyntikerrallani. Näin tuon päivän ensivaikutelmista.

Vanhojen ja uusien valokuvien tallentaminen

Seuraavana toimenpiteenä kävimme tapaamassa sairaalan vieressä asuvaa Juri Pottojeviä. Hänen juurensa ovat kauniissa ja autioituvassa Haukkasaassa. Kun Juri K. oli saanut viriteltyä skannerin ja kannettavan PC:n toimintakuntoon, otin ensimmäisen nykykuvan: ”Kollaasikirjaseen startti”. Toivottavasti se ei samalla enteile Repolan kurjistumista. Mielessä pyörivät nimittäin Repolaan sijoitetun Rajavartiosto-osaston siirto Uralin taakse ja Ydinvoimalan rakentaminen Repolan lähi-alueelle Pizmajoelle Tiiksassa. Molemmat toimenpiteet saattaisivat muodostua tulevaisuudessa yhtä kielteiseksi asioiksi Repolan asukkaille. Ainakaan Repolan asukkaat eivät pitäneet kumpaistakaan toimenpidettä heidän kannaltaan kovin toivottuina asioina.

Luonnollisesti olin ollut ennakkoon jännittynyt siitä, miten paikallinen väestö suhtautuisi meihin ja matkamme tarkoitukseen. Jännittämiseni oli kuitenkin täysin aiheetonta. Pian Juri Pottojevin keittiön pöydällä oli sylillinen valokuvakansioita. Tallensimme niistä monia uniikkikuvia, jotka kertoivat todella enemmän kuin ”ne tutut tuhat sanaa”. Kiitimme ja hyvästelimme isäntäämme ja suunnistimme Albert Ilosen asunnolle. Veljeni Juhani oli lähettänyt minulle postitse jo syksyllä Albertille palautettavaksi hänen yhdistykselle historiakirjan aineistoksi lainaamiensa valokuvia. Vasta kun Albert tiedusteli niitä, tajusin että olin unohtanut ne lähtökiireessä kotiin PC:n viereen työpöydälle. Käymämme keskustelun aikana myös Albert protestoi hieman historiakirjan kansikuvaa. Hän kertoi, että nyt jo edesmennyt Leo Filippov oli lainannut yhdistykselle kuvia, joista nykytekniikalla ehkä olisi onnistuttu kokemaan panoraamakuvan Repolan keskustasta. Myös minä päädyin ajattelemaan samansuuntaisesti. Nykyisellä kuvamanipulointitekniikalla ”alan osaajat” saavat aikaan melkoisen ihmeteltäviäkin tuloksia. Lopuksi Albert totesi surullisena, että suurin osa sotaa aiemmista repolalaisten valokuvista tuhoutui, kun venäläiset rajavartiostojoukot sytyttivät Repolan tuleen sodan alettua.

Kulkusuunnassa seuraavana oli Ivan ja Tatjana Nesterovin talo. Pihassa oli melkoinen vilske. Pian syy siihen selvisikin. Heidän pihassaan sijaitsi toinen niistä Repolan kaivoista, joissa vielä oli vettä. Ivan lepäsi vuoteessa. Hän oli kipeä. Hänen kuulonsa oli huonontunut oleellisesti viime näkemästä. Onneksemme Tatjana oli vielä aika pirteässä kunnossa ja muistikin pelasi hyvin. Saimme taltioiduksi tarinoita ja joitakin valokuvia Koropista ja Lentiirasta sekä jo aiemmin kadottaneeni Tatjanan siskon tyttären osoitteen Joensuussa.

Nadja Grigorjeva, Kitshin miliisipäällikön Sergein äiti, osoittautui seuraavana uhrinamme oikeaksi ”tiedon kultamunaksi”. Kun päivä oli jo painumassa mailleen ja pimeäkin alkoi jo laskeutua, sovimme, että Nadja etsii vielä tänään seuraavan päivän työskentelyä varten valokuvakansionsa. Mutta paras uutinen häneltä olikin vielä kertomatta. ”Tie Lentiiraan on ihan hyvässä ajokunnossa... ja siellä asuu vielä sukulaisia, joita en ole tavannut 30 vuoteen. Tiedän, että heillä on minua enemmän tietoa Tuusenista ja Lentiirasta ja onhan siellä metsäpäällikkönä, ainoana karjalaisena miehenä koko tasavallan alueella, lähisukulaiseni Ivan Vladimirovits Konstandinov”. Seuraavana päivänä selvisikin, että Nadjan ”metsäpäällikkö” olikin Lentiiran Metsäteollisuuspiiri-nimisen avoimen yhtiön pääjohtaja.

Sovimme vielä ennen lähtöämme majapaikkaamme, Kilineille, että aamulla klo 8.00 Moskovan aikaa lähtisimme kaikki yhdessä Lentiiraan. Nadja ilmoitti vielä topakkaan tapaansa huolehtivansa ilmoittamisesta tulostamme Lentiiran ”sukumanneille”.

Majapaikassamme Juri Kilinin kotona jatkoimme vielä jonkin aikaa päivän saaliin käsittelyä. Minä kuuntelin ja purin sanelimelta valokuviin liittyvää suomenkielistä henkilötiedosto-osaa. Juri K. täydensi aineistoa lisäämällä vielä tekstitunnisteita jo skannattuihin ja kiintolevyille tallennettuihin valokuvatiedostoihin. Olimme erittäin tyytyväisiä ensimmäiseen työpäiväämme Repolassa. Paremminkin sitä tuskin olisi voinut viettää missään muuallakaan. Onneksemme olimme ymmärtäneet vanhan viisauden oikein: ”parasta on, kun Moosekset menevät vuoren luokse. Sillä tuskin vuori vieläkään on oppinut tulemaan Moosesten luokse”, sekä oman pikku lisäykseni:

”Kiitos Luojamme siitä, että annoit meidän tehdä sen prikulleen oikeaan aikaan!” Nimittäin välittömästi kotiinpaluuni jälkeen Repolaankin tuli erittäin leuto sääjakso, jonka aikana autoilu Repolassa ja sen lähialueella olisi ollut täysin mahdotonta runsaan polanteen muodostumisen vuoksi.

Matka Lentiiraan (toinen työpäivä)

Sopimuksemme mukaisesti Nadja odotti jo meitä lähtövalmiina. Yöllä oli ollut pakkasta, joten tie oli hyvässä kunnossa. Matkaa Repolasta Lentiiraan kertyi auton mittarin mukaan n. 66 km. Varttitunnin ajettuumme oli vasemmalla korkealla vaaralla nyt jo puretun Repolan tutka-aseman perustukset. Todennäköisesti joko sen tai Lentiirassa yhä toimivan tutka-aseman takia Kolin TV2-aseman kuva huonontui puolitoista vuosikymmentä sitten. ”Isoveljen” kerrottiin tuonnoin vaatinenn lähetystehon oleellista pienentämistä. Vaaralta oli puhutteleva näköala Repolan ”kauppalaan”.

Matkattuumme toisen varttitunnin tiellä oli komea ”homenokka” täyttämässä kivi-piirastaan. Jurin piti melkein pysäyttää auto, ennen kuin tuo salojen valtias suostui nousemaan siivilleen. ”Hei, tuossahan on koppelo ja tuossa taas toinen ukkometso”. Parin kilometrin matkalla näimme vielä urospyyn ja urosteeren. Olikin siis soidin-aika. Nadja tempautui takapenkillä aitoon tunnelmaan ja kehotti meitä tsihkuamaan”.

Kuin salama kirkaalta taivaalta muistui silloin mieleeni eräs nuoruusvuosinani kokemani tapaus. Jouduin usein ukkini Pekka Kyöttisen apupojaksi jahtireissuilla. Niinpä silloinkin. Ukki oli tapansa mukaisesti varsin aamuvirkku. Niinpä hän aamuaskareittensa lomassa oli havainnut sorsaparven saunarannassamme. Herätettyään minut hiivimme saunan taakse, ja pian jo kuului ensimmäinen pamaus.

Harmikseni huomasin haulien osuvan veteen kaukana sorsista. Onneksemme sorsat eivät lähteneet lentoon. Kuului toinen pamaus. Tulos oli prikulleen sama. Taas yli. Minulle kävi samoin kuin Nadjalle hetki sitten. Huusin: ”Ammu, ammu jo!” Huutaen tuli vastauskin saunan nurkalta: ”A munalla ko tsiuhkuat ku o borohkat loppu!”

Pian olimme jo Kiimavaaran kylässä. Uudempi kylänosa oli rakennettu kulkusuunnassa tien vasemmalle puolelle. Koulurakennus näytti päällisin puolin siistiltä. Muutoinkin uudesta kylänosasta henki elämisen meininki. Vanha osa sijaitsi nimensä mukaisesti vaaralla parin sadan metrin päässä uudesta osasta, tien oikealla puolella. Kylän raitilla oli runsaasti liikettä ja eloa. Kaiken kaikkiaan Kiimavaara vaikutti varsin elinvoimaiselta kylältä, jolla itselläänkin näytti olevan uskoa ja luottamusta tulevaisuuteen. Hiljainen oli kylien välinen tie. Jatkaessamme matkaa Kiimavaarasta Lentiiraan kohtasimme vain yhden maasturin. Hämmästykseksemme siinä oli suomalainen rekkari. Metsät näyttivät paremmin hoidetuilta, eikä puustoa ollut hakattu siinä määrin kuin Repolassa. Hakkuita oli suunniteltu myös näille alueille. Siitä kuulimme jo Repolassa. Vihdoin olimme Lentiiran sillalla. Sillalla oli parhaillaan käynnissä levennys - ja kunnostustyöt.

Nadja ja Juri tiedustelivat ohikulkijoilta määränpäämme Vladimir Konstadinovin, Lentiiran Metsäpiirin pääjohtajan isän asuinpaikan osoitetta ja ajo-ohjetta sinne. Vihdoin olimme oikeassa osoitteessa.

Kostandinovien vieraana

Vastaanotto oli karjalaiseen tapaan sydämellinen ja lämmin. Nadja kieppusi tovin sukulaistensa kaulassa – ja miksipä ei kieppuaisi, kun edellisestä käynnistään Lentiirassa oli kulunut jo 30 vuotta. Silmänurkat kostuivat niin tulijoilta kuin myös vastaanottajilta. Jo pelkästään tuon tunnelatauksen purkautumisen vuoksi, käyntimme täällä olisi näkemisen ja kokemisen arvoista. Mutta lisää tietenkin oli tulossa.

Isäntä yllätti minut kertoessaan selvällä suomen kielellä olleensa kesäkuussa 2002 Lieksan kansainvälisillä uittopäivillä. ”Tulimme minä, Ville Kokki, Viktor Moissejev, Anatoli Nuija ja poikani Ivan hänen autollaan Vartiuksen kautta Suomeen. Ensimmäisen yön olimme Bomballa ja toisen Kolilla. Olimme Lieksan Metsätyökodin kutsumina arvostettuina kunniavieraina. Oppaanamme toimi työkodin isäntä Uuras Oinonen. Juhlat olivat oikein antoisat”, muisteli Vladimir Konstandinov kaihoisasti. Timo oli koko sotien jälkeisen ajan ennen eläkkeelle siirtymistään työskennellyt uittoesimiehenä Lentiirassa. Moni suomalainen uittomies tuli kasvoiltaan hänelle tutuksi. Jutella emme kuitenkaan saaneet, - se oli ankarasti kielletty.

jatkuu 25.03.2003 **LaHu**

REPOLA-SEURA RY:N

VUOSIKOKOUS

pidetään

Nurmeksessa hotelli Bomban kokoustiloissa
lauantaina 9.4.2005 klo 15 alkaen.

Kokouksessa

käsitellään sääntöjen 10§:ssä
vuosikokoukselle määrätyt asiat.

Majoitus- ja ruokailuvaraukset
katso Karjalan Sivistysseura ry:n
heimopäiväohjelmasta.

Maksullinen kahvitarjoilu!

Tervehenä tulgua!

HALLITUS

KARJALAN SIVISTYSSEURA ry:n heimopäivät Nurmeksessa 9.-10.4. 2005

Karjalaiset ja karjalaisuuden ystävät! Tervetuloa Nurmekseen viikonlopuksi 9.-10. huhtikuuta 2005 Karjalan Sivistysseuran Heimopäiville. Juhlan pääpaikka on Numestalo, joka sijaitsee luonnonkauniilla harjulla Numesjärven ja Pielisen välissä (Kötsintie 2 Kirkkokadun yläpäässä).

Tule viettämään yhteistä juhlaa heimolaisten, ystävien ja tuttavien keralla.

Heimopäivien tapahtumat

Lauantai 9.4.

- 13.00 Kyykän näytösottelu Numes-talon pihakentällä (säävarausta). Kunniakäynti Lönnrotin patsaalla kentän vieressä (Lönnrotin päivä)
- 15.00 Akonlahden ystävien, Uhtua-seuran ja Vuokkiniemi-seuran vuosikokoukset sekä Pohjois-Viena-seuran ja Huovisten sukuseuran tapaamiset Numes-talossa.
- 16.30 **Karjalan Sivistysseuran vuosikokous Numes-talon Palanderin salissa**
- 18.00 Ehtoopalvelus ortodoksisessa kirkossa, Kirkkokatu 31, arkkipiispa Leo ja papisto
- 19.00 Karjalainen tee- ja tarinailta Numes-talossa
- ekumeeninen hartaushetki, arkkipiispa Leo ja rovasti Raimo Kemppainen
  - tervehdyssanat, Veikko Huotarinen
  - "Lyydin vesaset" lapsiryhmä Kuujärveltä esiintyy
  - karjalaisten vieraiden haastattelu
  - vienalaista pakinaa, Heikki Kyyrönen
  - "Lauluset" lauluryhmä Valtimolta laulaa ja laulattaa
  - teetä, kahvia ja karjalaista purtavaa edullisesti
  - video Vienan elämästä, käsipaikka- ja valokuvanäyttely
  - kirjakauppa, arpajaiset, myyjäispöytä

Sunnuntai 10.4.

- 9.0 Kunniakäynnit kahtena ryhmänä: Karjalaan jääneiden vainajien muistomerkillä ev.lut. kirkon vieressä, Kirkkokatu 17, sekä siviilisotavankeudessa kuolleiden muistomerkillä Bomban tsasounan vieressä
- 9.30 Liturgia ort. kirkossa, Kirkkokatu 31, arkkipiispa Leo ja papisto
- 10.00 Messu ev. lut. kirkossa, Kirkkokatu 17, rovasti Raimo Kemppainen
- 11.30 alkaen Heimomurkina Numes-talossa, 10 € (ks. kpl Heimomurkina)
- 13.0 Karjalainen heimojuhla Numes-talossa
- juhlan avaus, Sanna Heikkinen ja Noora Tolvanen
  - tervehdyssanat, Ritva Kivi
  - kaupungin tervehdys, kaupunginjohtaja Pertti Vainionpää
  - Karjalan Rahvahan Liiton tervehdys
  - karjalaisia tansseja, Numeksen Sepot
  - yksinlaulua, Sanna Heikkinen, säestää Noora Tolvanen
  - juhlaesiteelmä "Kalevalaisesta laulusta Aunuksen itkuihin", säveltäjä, fil.lis. Ilpo Saastamoinen
  - iänelläitkijä Kusha Feodorovna Rodionova Aunuksen Immalan kylästä
  - "Lyydin Vesaset", lapsiryhmä Kuujärveltä
  - päätössanat ja Karjalaisten laulu

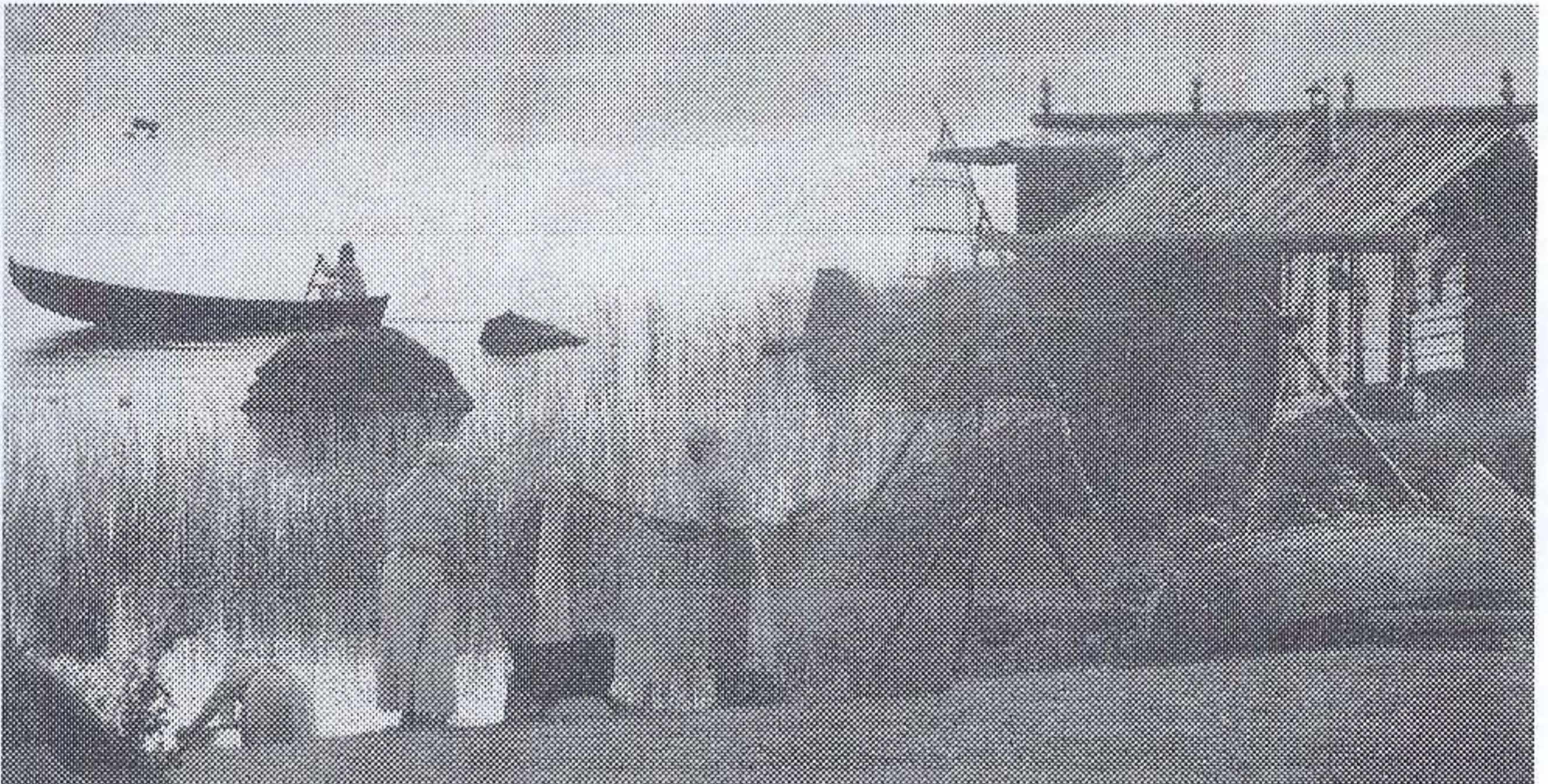
- käsipaikka- ja valokuvanäyttely, kirjakauppa, arpajaiset, myyjäispöytä

Majoitus

Huoneita voi varata merkillä "Karjalan Sivistysseuran heimopäivät" seuraavista paikoista: **Hot. Nurmeshovi**, Kirkkokatu 21, p. 013-480750, 2-hh 50 €, 1-hh 37 €, 3-hh 70 €, varaus 20.3.05 mennessä; **Bomban kylpylä**, Suojärvenkatu 1, p. 013-6872264, hotelli tai mökit 2-hh 90 €, 1-hh 70 €, sisältää kylpylän käytön, varaus 31.3. mennessä; **Hyvärilä**, Lomatie 12, p. 013-6872500, Kartanohotelli, 2-hh 60 €, 1-hh 45 €, **Pehtoori**, 2-hh 50 €, 1-hh 35 €, **Retkeilymaja**, 2-6-hhuoneissa 18 € / hlö. Kaikkiin hintoihin sisältyy aamiainen ja iltasauna.

Heimomurkina

Heimomurkinalla tarjotaan vähälaktoosinen karjalaistyyppinen lounas hintaan 10 € Ravintola pyytää, että murkinalle ilmoitaudutaan 5.4.05 mennessä puh. 09-5051893 tai 040-8670443 Marjatassi, Nurmes. Kertokaa samalla mahdolliset dieettiruokatoivomuksenne.

Kalevala-draama esitettiin Bomballa 1986.

Maalarimestari, joka oli korjannut Tyrvään kirkon kattomaalaukset vuonna 1618, laskutti seurakuntaa seuraavin perustein:

Lasku

On muutettu kymmenet käskyt ja kuudes öljytty	2:24
Tehty nenä ryövärielle ristillä ja levitetty hänen sormiaan	1:30
Asetettu ylös Pontius Pilatus ja tehty uusi turkisreuna hänen lakkiinsa sekä sivelty häntä edestä ja takaa	3:36
Tehty uudet siivet enkeli Gabrielille	2:40
Öljytty ylimmäisen papin piika kolme kertaa	2:40
Tehty Pietarin suuhun uusi hammas ja korjattu kukon höyheniä	2:15
Laajennettu taivasta ja lisätty tähtiä	1:30
Parannettu helvetintulta ja tehty paholaisen kasvot julmommiksi	1:12
Korjattu pyhä Magdaloena, joka oli vallan pilalla	5:50
Tehty Mooseksen kasvot ilmeikkäämmiksi ja asetettu ylös hänen veljensä käsi	1:40
Käännetty viisaat neitsyeet sekä sivelty heitä siolta täältä	6:65
Tehty uudet hiukset sivoälle Susannalle	1:20
Tehty maailma paljon pitemmäksi, sillä se oli aivan liian lyhyt	2:40
Puhdistettu Punainen meri karpäsistä	3:75
Kongiteltu Eliaan vaunuhevoset ja viitoitettu tie taivaaseen varmemmaksi	5:97
Sovitettu enemmän viisautta Joosefin kasvoihin ja öljytty Polifarin emäntä edestä ja takaa	5:15
Yhteensä	48:29

Aunuksen REPOLA

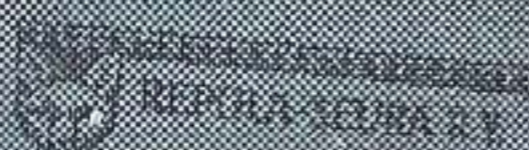
Repolan historia

Repolan historia on Kurgalan Historian, joka alkoi Repolan
kirkonrakennuksen suunnittelun ja sen pitäjän sääntökirjojen
muotoiluun ja niiden muokkaukseen ja laajentamiseen, jolloin
se on nykyään.

Repolan historia on Kurgalan Historian, joka alkoi Repolan
kirkonrakennuksen suunnittelun ja sen pitäjän sääntökirjojen
muotoiluun ja niiden muokkaukseen ja laajentamiseen, jolloin
se on nykyään.

Kirkon rakentaminen alkoi vuonna 1850 ja se on ollut
kirkonrakennuksen suunnittelun ja sen pitäjän sääntökirjojen
muotoiluun ja niiden muokkaukseen ja laajentamiseen, jolloin
se on nykyään.

Kirkonrakennuksen suunnittelun ja sen pitäjän sääntökirjojen
muotoiluun ja niiden muokkaukseen ja laajentamiseen, jolloin
se on nykyään.

ISBN 952-91-2711-2

AUNUKSEN REPOLA- KIRJAA

saatavana edelleen hintaa
32 euroa + postikulut

TILAUKSET:

Päivi Sandberg (05) 472 6692

Tuula Kilpeläinen 040 730 5529

Erkki Mauranen (03) 476 3273

Pekka Hukkanen 0400 672 671

Pidä kiirettä, viimeisiä viedään!

